

ר' יהודה רפאל שיחי'

בנו יחידו של הרב שילה רפאל ז"ל

אבא זכר צדיק לברכה, גדל בבית דתי לאומי, כיפה סרוגה. סבא היה ד"ר יצחק רפאל, שר בכיר בממשלה מטעם המפד"ל, סבא של אבא, היה הרב יהודה לייב מיימון שהיה רב, ת"ח מראשוני ומראשי הציונות הדתית, הקים את מוה"ק.

זה קרה בחודש שבט תשי"ט, כל העיתונים ציינו אז מאה שנים לקוצקער רבי'ה. אבא קרא על הקוצקער רבי'ה וזה הפעים אותו. אבא בא לסבא שלו, הרב מיימון, הוא ידע שהוא איש ספר והוא אומר לו סבא: קראתי קצת על קאצק וזה מאוד מושך אותי, יש לך אצלך בספריה ספרים על קוצק? סבא מביא לו עשרים ספרים על קאצק, ואומר לו תתחיל... אבא העיד לימים, שלא היתה אות שנכתבה בכל העולם בכל השפות על קאצק שלא קרא. נער צעיר, הוא מגיע לסבא שלו, גם לאבא שלו בשאלה מקורית יש היום המשך לקאצק? הנשמה שלו נמשכת לשם. הם אומרים לו יש אומרים שזה גור.

אבא מחליט שהוא הולך לבדוק את גור.

אבא בא לטיש בגור בשבת אחת. מישהו דואג להגיד לרבי'ה שהוא נכד של הרב מיימון. (שהיה אז שר הדתות)

הבית ישראל קורא לו באמצע הטיש, בחור בן 18. הרבי'ה מושיט לו תפוח ושואל אותו שאלה שהדהימה אותו: **אתה יודע לברך?** בחור בן 18! הוא נפגע מזה עד עמקי נשמתו, נעלב, הוא בן יחיד! נכד יחיד! גדל עם כפית של זהב בפה כולם מפנקים אותו בכל מקום, פתאום איזה יהודי מבוגר ועוצמתי אומר לו אתה יודע לברך? אבא החליט - לכאן, אני יותר לא חוזר.

אחרי חודש וחצי אבא חוזר, אחרי החרם שלו, הרבי'ה רואה אותו בטיש והרבי'ה קורא לו ואומר לו **אתה כבר לא ברוגז איתי?**

כך הופך אבא ז"ל לחסיד נלהב של הבית ישראל.

לימים שאלתי אותו: מה משך אותך לחזור לשם שוב? אבא אמר לי משכו אותי המנגינות, המארשים, אבל בעיקר, היתה עוצמה כזאת אדירה באיש הזה שאמרתי לעצמי כמה שהוא מפחיד אבל אני נמשך לשם.

אבא שאל את הרבי'ה אם להחליף את הלבוש? לפחות גארטל. הרבי'ה אמר לו אתה רואה יש כאן המוני חסידים שהולכים עם ספודיק ועם קפוטה, אתה חסיד יותר מכולם תישאר ככה. וככה הוא נשאר כל השנים. אני זוכר את אבא יושב ולומד בלילה, עובד על הריטב"א והראשונים, תמיד מה שהיה לו ברקע זה רק המארשים של גור. הוא היה שם ברקע מארשים של גור מהתקופה הזאת של הבית ישראל. תמיד הוא היה חוזר ואומר "היה עם פיפיות" ל"ו.

באותה תקופה, אבא למד בישיבת חברון, בא לרבי'ה לבית ישראל ואומר לו שהוא מתלבט אם לעבור לפוניבז' או לסלבודקה בבני ברק, שהיו ישיבות יותר חזקות מבחינת יראת שמים. הבית ישראל אומר לו: **תשמע, את היראת שמים שלך אתה לא תקבל לא מחברון ולא מפוניבז' ולא מסלבודקה, אתה תקבל ממני. כל עוד אתה נמצא בירושלים אתה תבוא אלי, אם אתה תיסע ללמוד בבני ברק גם אלי לא תבוא.**

בשביל הסבא והסבתא שלי - ההורים שלו, זו היתה סוג של פשיטת רגל חינוכית. הסבא שלו הרב מימון היה מראשי המזרחי, חתום על מגילת העצמאות. אבא שלו, היה יושב ראש המפלגה, במפד"ל של פעם **והבן שלהם נהיה חרדי**. באותם ימים היו לו חילוקי דעות קשים עם ההורים שלו שהגיעו לפעמים למאבקים לא פשוטים.

אבא אמר לי: היו שני אנשים גדולים מאוד ופיקחים מאוד שהצליחו לאזן ביני לבין ההורים שלי, הם דאגו שישאר גם הקשר הטוב ביני לבין ההורים. זה היה פוסק הדור ר' שלמה זלמן אוירבעך זצ"ל, ראש ישיבת קול תורה שם אבא למד בשעתו. והרבי'ה הבית ישראל.

אחד הסודות הכמוסים בבית היו המחברות.

כל שיחה אפילו הקצרה ביותר, מיד כשהסתיימה אבא היה יוצא ורושם את הכל במחברות בשביל עצמו. כשהייתי ילד תמיד בסעודות ליל שבת, אבא היה מוציא את המחברות שהיו נעולות במגירה כל השבוע ומקריא לנו ווארט או אימרה חריפה מהרבי'ה. הוא גם עשה את זה דרמטי, היה מוציא מהמגירה ומחזיר ונועל. בסודיות.

אני, בתור ילד כשאבא לא היה בבית הייתי הופך את העולם איך אני פורץ את המגירה הזאת להגיע למחברות, זה מאוד סיקרן אותי, חלק קטן הוא מקריא לנו חלק גדול הוא לא מספר. אף פעם לא הצלחתי, זה היה מוגן כמו שצריך.

ראינו אבא שחי את הבית ישראל יום יום. כל יום וכל היום. גדלנו עם זה בבית, הבית ישראל הבית ישראל, לא היה יום אני חושב שהוא לא הזכיר אותו, עד כמה הרבי'ה הצליח להשפיע עליו בצורה כזאת. אבא גם התראיין בכל מיני מקומות, עוד בחיים של הבית ישראל, והוא סיכם את זה בראיון במילים האלו: **"נסחפתי אחר אישיותו של הרבי, נדלקתי מעוצמתו הרוחנית. נכוויתי ממבטו"**.

בהקדמה לחידושי הריטב"א עמ"ס חולין שזה הספר הראשון שאבא ז"ל ערך,

הוא כותב:

"ברטט של קדושה אזכיר את רבן של כל בני הגולה, כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל בעל ה"בית ישראל" מגור, מאיר דרכי ומורה נתיבותי במשך ח"י שנים.

הוא הגבר הוקם על לרעות את עמו, אחרי עלות הכורת על משכנות ישראל באירופה.

איש אמת, משכמו ומעלה גבוה מכל חכמי דורו, אשר לדעת יודעי חן היה חידוש גם בדורות קודמים."

לפעמים אבא היה מחקה את הרבי'ה עם הקול שלו, זה היה מפחיד. אבא היה אומר איזו אמירה של הרבי'ה שבה הוא רצה לעורר, הוא אמר "עד מתי אתה פוסח על שתי הסעיפים". אבא אמר

שכמה פעמים הוא היה נכנס לרביה, והרביה אמר לו עד מתי אתה פוסח על שתי הסעיפים תחליט איפה אתה פה או פה.

אבא אמר לי פעם: גם אחרי שמונה עשרה שנה שהייתי צמוד אליו, ממש הייתי מאוד קרוב אליו, כל פעם כשבאתי להיכנס אליו הלב שלי דפק כמו בפעם הראשונה. אבא אמר לי זו העוצמה הבלתי רגילה שהייתה לרביה הבית ישראל.

וכאן אני מבקש לספר את הדבר המדהים ביותר:

אבא היה אדם בריא וחזק, אבל בכמה הזדמנויות שמענו ממנו משפט מדהים: יש לי תאריך מהבית ישראל, אני יודע מתי אני אמות. ככה אבא אמר. בתור ילדים זה דבר מפחיד מאוד לשמוע, וגם אמא שלי שתיבדל לחיים טובים וארוכים בתור אישה היתה שואלת אותו: מתי? אבא אמר אוהו יש עוד הרבה זמן.

אני בתור ילד שמעתי את זה ממנו אמרתי לו אבא מה אני אהיה ילד יתום?, הוא אמר לא יש עוד הרבה זמן. במוסד הרב קוק הוא בעצמו הקים כולל, היה לו כולל גדול ואחרי שאבא נפטר סיפרו אברכים שלמדו שם בכולל, אנשים שהיו קרובים אליו מאוד, אמרו לנו, אבא תמיד היה אומר אני יודע שאמות צעיר. להם הוא לא אמר רק יש לי תאריך מהבית ישראל, הוא אמר אני אמות צעיר.

אם ננסה לדמיין מה חסיד מרגיש מול כאלו מילים שהוא שומע מהרביה, יש אחד נופל לאיזה שהוא דיכאון, יש אחד נופל לעצבות. והוא לקח את זה לכיוון אחר לגמרי, הוא רץ רץ רץ להספיק, הוא ידע שהזמן שלו קצר הוא צריך להספיק כמה שיותר.

לא ידענו פרטים, עד לאותו יום, שהוא נפטר.

אבא נפטר ביום ראשון ג' כסליו תשנ"ה. במוצאי שבת לילה לפני, אבא כתב צוואה. ביום ראשון בבוקר, באותו יום שהוא נפטר, אבא קרא לאמא ואמר לה את יודעת שבמגירה שלי יש כך וכך מחברות, המחברות היו ממוספרות, על כל מחברת היה מספר ובפנים היו את כל השיחות שלו עם הרביה, עם תאריך. עם תאריך של אותו יום, בו נערכה השיחה הזאת עם תאריך ושנה.

ואז אבא אמר לאמא אני רוצה שתביאי לי מחברת מספר זה וזה, שלוש עשרה.

אבא פותח והוא מראה לאמא בכתב, אני גם ראיתי את זה, בכתב ידו של אבא שחור על גבי לבן, אבא היה אז אברך בן עשרים וארבע, זה היה כמה שנים אחרי החתונה שלו כבר. הוא אומר זה לא היה באיזה שהוא שיחה עמוקה עם הרבי בפרטיות ביחידות, אלא, פתאום הרבי תפס אותו כביכול באקראי, הוא פגש אותו בבית מדרש ואבא אומר שהרביה אמר לו: **יש לך שלושים שנה לחיות, יש לך פוטנציאל עצום. אם תנצל את זה יהיה לך גם עולם הזה וגם עולם הבא, אם לא תנצל את זה לא יצא ממך כלום. הוא כתב את זה כל זה, זה היה כשהוא היה בן עשרים וארבע.**

אבא היה אז בגיל 54 ובאותו יום הוא נפטר!

באותה צוואה קצרה אבא ביקש עוד דבר שמלמד על מהותו הפנימית: הוא ביקש שלא לכתוב תארים מיוחדים מצבתו, רק הרב שילה רפאל אב"ד ירושלים, מחסידי גור.

באותו מעמד מרטיט, מספר שעות לפני הסתלקותו סיים אבא ואמר,

הרבי'ה הבטיח לי שאם אנצל את הימים, אזכה גם לעולם הזה וגם לעולם הבא.

בעוה"ז - זכיתי, הקמתי בית של תורה, השפעתי בעולם הדיינות, הייתי רב שכונה ועשיתי מהפך
תורני במוסד הרב קוק.

אני מקווה שאזכה גם לעולם הבא!